

- stwierdzenie nieważności spornej decyzji ⁽¹⁾ lub, tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez nie w ramach niniejszego postępowania i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące je podnoszą cztery zarzuty.

Zarzut pierwszy: Sąd dopuścił się naruszenia prawa, utrzymując w mocy sporną decyzję mimo tego, że Komisja nie zastosowała w tej decyzji kryterium prawnego dotyczącego istnienia obowiązku zapewnienia dostępu w odniesieniu do porównywarek produktów.

- Sąd niezgodnie z prawem odszedł od treści decyzji przyjmując, że przesłanki istnienia tego obowiązku świadczenia zostały spełnione.
- Sąd dopuścił się naruszenia prawa uznając, że przesłanki istnienia tego obowiązku świadczenia nie miały zastosowania.

Zarzut drugi: Sąd dopuścił się naruszenia prawa utrzymując w mocy decyzję mimo tego, że Komisja nie zidentyfikowała w niej zachowania niebędącego konkurencją pozacenową.

- Sąd błędnie uznał, że istotne okoliczności dotyczące prawdopodobnych skutków zachowania Google pozwalały na ustalenie, czy spółka ta konkurowała inaczej niż cenowo.
- Sąd niezgodnie z prawem przeformułował treść decyzji, podając dodatkowe powody, dla których zachowanie Google miało odbiegać od konkurencji pozacenowej.
- Podane przez Sąd dodatkowe powody, dla których Google nie konkurowała pozacenowo, są zdaniem wnoszących odwołanie nieważne pod względem prawnym.

Zarzut trzeci: Sąd dopuścił się naruszenia prawa przy kontroli związku przyczynowego pomiędzy zarzucanym nadużyciem a jego prawdopodobnymi skutkami.

- Sąd błędnie uznał, że obowiązek przeprowadzenia analizy kontrfaktycznej spoczywał na Google, nie na Komisji.
- Sąd błędnie uznał, że scenariusz kontrfaktyczny w stosunku do nadużycia polegającego na połączeniu dwóch zgodnych z prawem praktyk polega na wyeliminowaniu tych dwóch praktyk.
- Przyjęcie przez Sąd tego podejścia skutkuje wadliwością oceny zarówno skutków, jak i obiektywnych uzasadnień.

Zarzut czwarty: Sąd dopuścił się naruszenia prawa orzekając, że Komisja nie musiała analizować tego, czy dane zachowanie mogło spowodować wykluczenie równie skutecznych konkurentów.

⁽¹⁾ Decyzji Komisji C(2017) 4444 final z dnia 27 czerwca 2017 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 102 TFUE i art. 54 Porozumienia EOG [sprawa AT.39740 – Wyszukiwarka Google (Shopping)]

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg (Austria) w dniu 24 stycznia 2022 r. – Austrian Airlines AG/TW

(Sprawa C-49/22)

(2022/C 191/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Austrian Airlines AG

Druga strona postępowania odwoławczego: TW

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91⁽¹⁾ (rozporządzenie nr 261/2004) należy interpretować w ten sposób, że za zmianę planu podróży, na porównywalnych warunkach, do miejsca docelowego, którą obsługujący przewoźnik lotniczy musi zaoferować w przypadku odwołania lotu, należy uważać również lot repatriacyjny realizowany w ramach władczej działalności państwa, jeżeli obsługujący przewoźnik lotniczy nie może uzasadnić prawa do przewozu pasażera, ale w tym celu mógłby zarejestrować pasażera oraz pokryć koszty, a ostatecznie realizuje lot tym samym samolotem i w tych samych godzinach lotu, które byłyby pierwotnie przewidziane dla odwołanego lotu, na podstawie umowy zawartej z państwem?
- 2) Czy art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że pasażerowi, który sam rejestruje się na lot repatriacyjny, wskazany w pytaniu pierwszym, i uiszcza w tym celu obowiązkową opłatę na rzecz państwa z tytułu kosztów, przysługuje prawo do zwrotu tych wydatków wobec przewoźnika lotniczego, wynikające bezpośrednio z rozporządzenia nr 261/2004, nawet jeśli koszty nie składają się wyłącznie z kosztów samego lotu?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Paris (Francja) w dniu 25 stycznia 2022 r. – SOGEFINANCEMENT/RW, UV

(Sprawa C-50/22)

(2022/C 191/16)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SOGEFINANCEMENT

Strona pozwana: RW, UV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle zasad pewności prawa i autonomii proceduralnej państw członkowskich zasada skuteczności sankcji wynikająca z art. 23 dyrektywy 2008/48/WE⁽¹⁾ sprzeciwia się temu, aby sąd nie mógł uwzględnić z urzędu przepisu prawa krajowego wynikającego z art. 14 wspomnianej dyrektywy, opatrzonego zgodnie z prawem krajowym sankcją nieważności umowy, po upływie przysługującego konsumentowi pięcioletniego terminu przedawnienia do żądania unieważnienia umowy kredytu w drodze wniesienia powództwa lub w drodze podniesienia zarzutu?
- 2) Czy w świetle zasad pewności prawa i autonomii proceduralnej państw oraz zasady dyspozycyjności zasada skuteczności sankcji wynikająca z art. 23 dyrektywy 2008/48/WE sprzeciwia się temu, aby sąd nie mógł orzec nieważności umowy kredytu po uwzględnieniu z urzędu przepisu prawa krajowego wynikającego z art. 14 ww. dyrektywy w sytuacji, gdy konsument nie wysunął takiego żądania unieważnienia ani nawet nie wyraził na nie zgody?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).